

Ca să nu mai rămâie repetent și anul acesta, mam'mare, mamițica și tanti Mița au promis Tânărului Goe să-l ducă-n București de 10 mai.

(...) D. Goe este foarte impacient¹ și, cu un ton de comandă, zice încruntat:

— Mam'mare! de ce nu mai vine?... Eu vreau să vie!

— Vine, vine acumă, puișorul mamii! răspunde cucoana.

Și sărută pe nepoțel; apoi îi potrivește pălăria. Tânărul Goe poartă un frumos costum de marină, pălărie de paie, cu inscripția² pe pamblică: *le Formidable*, și sub pamblică biletul de călătorie înfipt de

¹ impacient = nerăbdător, neliniștit

² inscripție = text scurt, scris pe un obiect

tanti Mița, că „așa țin bărbății biletul”.

— Vezi ce bine-i șade lui — zice mam'mare — cu costumul de marinel?

— Mamițo, nu ți-am spus că nu se zice marinel?

— Da' cum?

— Marinal...

— Ei! ziceți voi cum știți: eu zic cum am apucat. Așa se zicea pe vremea mea, când a ieșit înțâi moda asta la copii — marinel.

— Vezi, că sunteți proaste amândouă? îintrerupe Tânărul Goe. Nu se zice nici marinal, nici marinel...

— Da' cum, procopsitule¹? întrebă tanti Mița cu un zâmbet simpatic.

— Mariner...

— Apoi de! n-a învățat toată lumea

¹ procopsit = *în text*: deștept, instruit

Respect pentru domeniul culturii